

Behandling i Comiteen, men man har af flere Grunde ikke troet at kunne gaae ind derpaa. Skulde imidlertid den ærede Landsthingsmand stille et saadant Forslag til 3die Behandling, kunde man jo altid see nærmere derpaa, og hvis man finder, at der er Anledning dertil, da nærmere imødegaae det. Den ærede Landsthingsmand, der talte foran ham (Drejer), talte om en anden Redaction af Ordene, hvilke han, som de stode, meente kunde blive mislybde; det var nemlig de Ord: „at ikke Andre derved lide Skade end de, der i lignende Dine med vilde benytte Bandet“, som han vilde have forandrede; men det forekommer mig ikke, forsaavidt jeg opfattede hans Uttringer, at der ved det, han vilde have sat i Stedet, opnaaedes Andet, end hvad der her er sagt. Det er muligt, at jeg ikke noigtigt har opfattet hans Mening; naar den nærmere bliver meddeelt Udvalget, kan den ialfsald blive taget under Overveelse. Som jeg tidligere har anført, det, som her er betegnet, der egentlig i Røstet det, at, naar den tidligere Lovgivning har forbudt enhver Forandring i et gammelt Bandleb, medmindre Nogen beviser, at Ingen derved lide Skade, saa vil man have det forandret saaledes, at fra nu af skal det være tilladt at benytte et saadant Bandleb, om end Nogen derved lide Skade, naar denne kun bestaaer deri, at Vedkommende lide Afspær af det Band, som de ellers kunde bruge til Frugtbargjørelse af deres Ager og Eng. Jeg erindrer saaledes — jeg troer endogsaa det var i Nar — at der er affagt en Dom i Anledning af, at en Mand, som levede Bandet ind paa sin Ager og Eng, for at frugtbargjøre denne, blev sagst af en nederfor boende Mand, fordi Lovgivningen bestemmer, at Ingen maa aflede Bandet af dets gamle Løb, anden Mand til Skade, og han blev dømt til at borttage Afledningsrørene, fordi han havde afledt Bandet og ikke kunde bevise, at Ingen derved lide Skade, og navnlig ikke havde beviist, at de nederfor Boende, der ogsaa vilde benytte Bandet til at frugtbargjøre deres Ager og Eng, derved ikke lide Skade. Det er nu det, som man vil forhindre ved det Forslag, her er stillet, og jeg troer, at det, som det her staaer, er tydeligt affattet. Om det skulde kunne være endnu

tydeligere, ved jeg ikke; men det forekommer mig ikke, at det trænger til nogen yderligere Tydelighed. Det er noksom bekiendt, at Ingen maa aflede Bandet fra en Mølleaa ind paa sin Mark, saasnart Mølleren modsætter sig det, og naar Nogen afleder Bandet f. Ex. for at fange Aal, ind paa sin Eng, saa bliver han dømt til under daglig Mulkt at føre det tilbage, medmindre han først — efter den ældre Lovgivning — kan bevise, at Ingen, og altsaa heller ikke Mølleren, derved lide Skade. Dette har man imidlertid ikke villet røre ved, fordi det er et saa vanffeligt Forhold at komme ind paa; men hvad man har villet opnaae, er, at en Mand, der boer nederfor en Aa, ikke skal kunne forhindre alle dem, der boe ovenfor, at benytte Bandet i Aaen, at han ikke skal kunne sige: Jeg er den Æneste ved hele Aaløbet, der har Lov til at benytte Bandet. Det er nu tvivlsomt, om Nogen efter den gjældende Lovgivning kan sige det. Men naar nu § 13 bliver vedtaget, saa vil den, der boer nederfor Løbet, ikke kunne forhindre den, som boer ovenfor det, i at benytte Bandet, naar han ikke har nogen anden Ret end den, som Lovgivningen sædvanlig hjemler ham; han kan fordrø, at Landvæsenscommissionen skal nærmere afgjøre Forholdet, saa at Alle de, der boe ved Aaløbet, kunne have Fordeel af det, uden Hensyn til hvem der boer øverst og hvem der boer nederst; saa at den Æne ikke skal modsætte sig, at den Anden benytter det.

Ch. Bruhn: I Betragtning af den tilstrækkelig udviklede store Nyttelighed, som Afbenyttelsen af Band kan medføre, havde jeg ønsket og ventet i Loven at finde en Paragraph, der bestemte, at ikke alene den, hvis Jord støder til et Bandleb, men ogsaa de, der boe længere derfra, skulde kunne komme til at benytte det. Det er vistnok meget ofte Tilfældet, at de, der boe længere borte fra Bandlebet, ere mere tvængende end de, der boe nærved, og jeg havde, som sagt, derfor ventet en saadan Bestemmelse i denne Paragraph. Saaledes som Paragraphen imidlertid er affattet, er den saadunkel, at jeg ikke kan fatte, om det skal være Meningen eller ei, og i Udvalgets Betænkning er det endnu dunklere; men jeg troer dog ikke,